

Lyset i mørket

Evangelisten Johannes var kun 6 år, da hans far døde. Da sørgetiden var omme, giftede hans mor sig igen, selv om hun helst havde været fri. Men dengang kunne kvinder, der levede alene, ikke forsøge sig selv og deres børn. Den mand, Johannes' mor giftede sig med, var en, som man efterhånden blev bange for. Den første tid var han venlig og smilede pænt. Men lidt efter lidt var det, som om han krængede en ham af sig. Han blev lunefuld og ubarmhjertig, ja ond. Han straffede stort og småt, og Johannes kunne aldrig vide sig sikker for onde ord, en svidende lussing eller for det, der var værre: Nemlig at blive lukket ned i det mørke, vinduesløse forrådsrum, der lå under sovestedet. I forrådsrummet var der mørke. Ikke almindeligt mørke, som øjnene efterhånden kunne vænne sig til, men tæt, fedtet mørke, der klistrede sig til øjnene. Sort i sort. Intet lys slap ind i forrådsrummet. Når gråden og vreden var stilnet en smule af, famlede Johannes med sine hænder ud i det sorte mørke, og imens tænkte han, hvilken uendelig forskel blot en lillebitte smule lys ville have gjort. Blot en smal lysstribe, der skinnede i mørket, og som sendte sine stråler rundt i det indelukkede, klamme rum. Bare en lillebitte smule lys. Men der kom aldrig noget lys. Der var kun mørke, så dybt et mørke, at det næsten bedøvede hans sanser.

Lys og mørke. Uden at han selv vidste af det, begyndte Johannes at bruge ordet lys om det gode og stærke og varme og mørke om alt det andet. "Jeg har det meget mørkt", kunne han finde på at sige, når han var ked af det, og det var han såmænd ofte.

Netop ved den tid hvor Johannes nåede den alder, som man dengang kaldte voksen, kom der to mænd til landsbyen. Og da hørte Johannes første gang fortællingerne om Jesus. Lysets fortællinger, som han uvilkårligt kaldte dem. Det var fordi de gjorde ham mindre ked af det, og fik ham til at håbe.

Allerede da Johannes hørte fortællingerne om Jesus første gang, var der flere der havde skrevet dem ned. Alligevel bestemte Johannes, da han med tiden var blevet en gammel mand, at også han ville skrive om kærlighedens Gud, der sendte sin søn til verden for at lyse og varme i menneskers mørke.

Han satte sig ved sit bord og begyndte at skrive. Det raslede, når han trak pennen over papyrussen, og der kom blæk på hans fingre, så hvis han bagefter kløede sig på næsen, blev den helt sort. Han kunne aldrig blive træt af at tænke på Guds søn, som én, der lyser og varmer og skaber håb selv i det bitreste mørke. For det var sådan, han selv havde oplevet det, da han første gang hørte de mægtige fortællinger om Jesus, der viser mennesker, hvem Gud var.

Mens Johannes skrev, kom han undertiden til at tænke på det mørkeste sted, han kendte: på sin barndoms forråds-kælder som lå under sovestedet. For den slags tanker har man det med at få, når man sidder med en pen. Men en dag, da han lige skulle til at sætte pennen på papyrussen, da slog det ham, at mørket i forråds-kælderen ville have været, tja... lysere?, hvis han allerede dengang som barn, havde kendt de stærke, lysende, kærlige fortællinger om Guds søn. Så havde der, i det kulsorte mørke, været et lillebitte lys. I hvert fald når han lukkede øjnene.

Johannes rullede pergamentet tilbage til begyndelsen og tilføjede en sætning, der skulle være én af de første, ens øjne så, når man begyndte at læse hans fortælling: "Og lyset skinner i mørket," skrev han; "og mørket greb det ikke."